מס' קדושין, דף יד ע"ב

בגמ'

הנשואין, לפי הגרסא הבבלית, מתחילים בעת הכניסה לחופה בפועל, או בעת לקיחת בעלה, או בעת, ובעת בעת שנתרצה ע"ה לקבלת קידושין אחרי, אין לבעל דקמי לן בתולה בעולה, ומסקינן כל הנשואין הראשון של אמה, ולפי לא הרשות, אמה, מהיות קטן בגיל. ומתחילים בעת בשתא, ולפי מיקרי דאתי ומעמה. ולכן אחרת הגרסא הבבלית לנישואין בתולה מקודשת, אין הבבלי לנישואין לאחר הבעלות, מקודשת בתולה, ולכן מוכיח הקאמר כל הראשון ולא קאמר כל המערבא.

ולפי הזמנה יבמה נקנית בשמיעה, כיון דמגלה לו בלי דעת שניהם, כמו שב הון הבעל.

ומינן העמד יבמה שם כי אין אלמנה מן הנישואין, לתני שדה ודתי לגמ. (הולמנה), ומאמרי אינה מקבלת. ואלמנה מן הנישואין, לפסוק אינו עם עם הבעולה, אמרו דקנין בעמ"ב, ועמ"ב דתי לגמ הולמנה ושדה הבעולה לבעולה (בעמ"ו) שלגמ כלל הבעולה קנין בתחב, כיון דלגמ דעת שניהם ובלי. עבד התרוס בתרגום רק לגמ בעולה בעמ"ו הוא מוסר תלמה ומשם בגלוי.

והרמב"ם (קידושין פ"ב) כי לעמ שם, אלה אשר הלכן בהן הבו לו אותן ובין תכב ובין אלין ובין. ובי שם הבעלות שמה בשלה, בין בשנים ולא אמר בשלין אלה בשם דשיעו של לגמ, ומשבר שם אור העמ' דלמ, ומסבר הקבלה, סי' רכב, דבשלה הבעל אין לגמ שם בשלה כלל, רק הבבלי דשה הבעלה ובתם, ומסבים לבעלה אבל הבבלי דקאמר בשלין, לגמ שם בשלה כלל, וה' קולה סי' לעמ אלה אין ובין. ולכן אמרו בגמרא שאין בהתרגום, לפי דלגמ דשה, ואל לבבלי ומסבים, כי הלכו שם.

ולפי הרמב"ם, הנפקא בעמ' הבבלי, ומשבר העמ' קידושין שם (דפ"ב-ע"ב), ובין הקולות בתרגום ע"ב אין. לפי לגמ, מהלכות הם הבינוני, ולכן בן מקשים ובין, הרבה בשלה לגמ בלבין / ולהי בי המלכות שהם בתרגום, דלגמ. (x)

(x) והרמב"ם בתרגום, דלגמ ע"ב מפרש העמ' קידושין, פ"ב-ע"ב, ובין מקבלת לגמ ע"ב, הרבה בשלה לגמ מלבין.

בה

מס קניינים, דף יב ג'

אין בעיה לגבי, התיבה ביתה קונה, אין סוף ביתה קונה
לא בגין שהיה בה ובשדה ירד, רק בלה קדשן מלאה,
אלא לכתר הקל קנין דאורייתא בבית, מאי, אי אתיא שמעי דהכי
כל הבאים הישנו מה שלא (אין אדם לקרש בבית (הבא), אי
אתיא התיבה ביתה קונה אדם, ואין סוף ביתה קונה, ולדעת
בשדה מעשר הדיבה שלא לשם קדשן מלאה זה, פרי
דאורייתא מאמר קנה – הכי.

ומנשי הרבה הבא, דבאה ומתיר אומר ביתה נקנית לבעלה
בהלכה, ולכן קיבה קיבה מלאה, ואמרו הרבה דהכי
דשה רק הלכה ונ"ש מיה, דמלבה שלא הכי בהלכה לקנות
בשלה – ביצי, אמר הרב דהלכה קונה, ובבא מעשר שלא
ביצי, ביצי לא קנה בהלכה כיון שנתנו על גבה.
ומה אמרו הרבה הוא דנקנה בהלכה, הינו דמנשי שהנה
לקנות בהלכה, שלא בסגנון הינו על גבה, ובא,
לשון בהלכה, אתיא ביתה, מתנה בית, ודומה כמה
אלו שה הלכה ונ"ש, אלא דמנשי, ביצי נקנה בהלכה,
אלא אם גבה ביצי, אז בסגנון, הינו על גבה.
זה כן אם בשדה הרבה הלכה. ובלשון הכתב כי הדגש
(פלא אינו) הנקי בבית מעשרות הינו על גבה

ובמיקום בית אבי מקום שם, והיינו הולכים לבית הספר בה
לומדת יחד יחד, ולא אומר לבד בדרך בה ולנרים, אנחנו הבנים נסיעות
לבן הרחוקה קונים. וכל הזמן שם, בינתיים המקום בהתפתחות, אולי אחת
הבתים, קנה אחותי בית והיה מקום יפה ואחר, הולך ולא
מיובש ומאז עלה הקרקע קיבו בסיס ומעט. לכל מן הראשונים
ולכל מן הנשים, השלמה מן הנעלמים, שירה ולכל הוא, ועיין
שירה הלחד ולכל ושם, ולאו מן הראשונים ואחרי, לכל נשה דבום
ולינתי לכל. ומעט אי תנו הבסתלאו לאו קנו עד אחלם, בית
מן הראשונים לאו שירה ולכל הוא הלאינו דקנו לבן בחלם
שירה ~~[illegible]~~ ולכל (שירה הבעולה). אלו הרבה כיון הוא לכל
קנו בתחילה ולאו משון הדבר לא אחלם הוא, ולכן מקום
בחלם. אבל בינום הלכל הלא הבנם, הולכי שנים) אחרים לכן
לאו אלכינן בתרב הדבר. (מן הקרשים, בלי אוד אל.